

Forfatter: Udrag fra Det høie Spil

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 37.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366884800/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Harmfuld greb han Tærningerne og rullede dem hen over Steenbordet; men forfærder saae Holger tre Sexer ligge i Veiret, og sank til Jorden uden Bevidsthed.

Da han kom til sig selv igjen, befandt han sig i sin Hustrues og sine Børns Arme, paa sit kongelige Slot, og den tro Jochum stod bekymret ved Døren og begræd allerede sin Herre som død. Men saamart han slog Øinene op, var han sund og glad, og syntes slet ikke at erindre hvad der var skeet; dog spurgte han Mirza, hvor hun havde været henne saalænge med Børnene.

»Jeg veed, du har været i stor Angest for os – svarede hun – og min Ubesindighed kunde nær have kommet mig dyrt at staae og kostet os dit Liv. Jeg var aleene med Børnene gaaet ud i Skoven, for at finde den Hule, hvor jeg førstegang saae dig; men jeg forvildede mig saa forunderligt, at det var mig umuligt at finde ud igjen af Skoven. Endelig traf vi din tro Tjener Jochum, og strax efter dig, i den Forfæring, som du nu gudskelov er udrevet af.»

»Her er eders Lykkeskilling, Herre! – sagde Jochum – jeg fandt den i Græsset, da jeg vaagne; thi I maa vide, jeg kom mod min Villie til at tage mig en god Laur, mens I talde med den fremmede Mand i Skoven. Han var borte, da vi kom til Eder, men havde nok snakket Jer i Søvn; og det saa dygtigt, at jeg troede I reent havde glemt at vaagne igjen. Nu er vi da gudskelov Alle lysvaagne, og Kone og Børn et I kommet sovende til, Herre!»

Holger rystede med Hovedet og syntes at være vaagnet af en slem Drøm; men som han aldeles ikke kunde erindre sig.

Han levede længe igjen et fornoieligt Liv, og Alt hvad han foretog sig, lykkedes ham. Førte han Krig, var Seieren altid hans. Det var ligesom Lykken søgte at forekomme ethvert af hans Ønsker, og Dagene svandt for ham som Øieblikke.

Engang var der stort Selskab ved hans Hof. Da han var træt af Dandsen og de andre Forlystelser, satte han sig handelsvis ned ved et Tavlebord, og tog nogle Tærninger i Haanden, for at lege dermed for sit mindste Barn; men da Tærningerne trillede hen over Bordet, førte der pludselig en Gysen igjennem ham, og et grueligt Lys gik op for hans Sjæl: »fordømte Tærninger – raabte han – I har kostet mig min Salighed.» Som afsindig forlod han Selskabet og aabenbarede nu i Benrum sin bekymrede Hustrue den hele rædsomme Hemmelighed, som nu først saa pludselig var kommet tilbage i hans Erindring. »Jeg

har været vanvittig – raabte han – jeg staaer alt med Foden i Afgrunden, vis mig en Udvei! ingen Bod og Piinsel er saa stor, at jeg jo vil underkaste mig den; men jeg faaer aldrig Ro, for min grusomme Kreditor selv giver mig sin Fordring tilbage; vidste jeg kun hvor han var at finde, skulde jeg saa søge ham ved Verdens Ende, jeg vilde gaae og bringe ham hvad Offer han fordret.»

Den arme Mirza var forstumpet af Rædsel, nu lyste der et Glimt af Haab i hendes skønne Øjne; »jeg har endnu min Moders Speil – sagde hun – deri kan vi see det Fraværende.» Hun gav Holger det, som nu saac det for første gang, og da det just var den Time, da dets forunderlige Kraft yttrede sig, saae han tusinde Billeder af fraværende Gjenstande og endelig ogsaa hin lange maagre Mand, som sad fjært paa en Steen i en Ørken i Afrika og ridsede Troldomsziffer med sin Stav i Sandet.

»Jeg reiser til ham – sagde Holger – giv mig Speilet med! rejgjer du Folk og Land, og beed til Gud, at min Valfart maa lykkes!»

Endnu den samme Time tog han Afsked med den bekymrede Mirza, trykkede hende og Børnene til sit beklente Hjerte og reed bort med Speilet, og med sin Lykkeskilling i Lommen, ledsaget af den tro Jochum, som paa ingen Maade vilde skilles fra sin Herre.

Efter mangfoldige Besværligheder kom de endelig til Afrika. Ofte var Holgers Liv i Fare, snart paa Høvet, snart i de vilde afrikanske Ørkener, hvor glubende Dyr baade Dag og Nat vrænlede omkring ham, og desuden Røvere og Mordere gjorde Veiene usikre. Dødsfrygten, som Holger aldrig før havde kjendt, forfulgte ham nu, som en martrende Plageaand, ved hvert Skridt, og han vaagede over sit Liv og forsvædede det med et Raserie, som kun den kan tænke sig, der har sat sit Alt paa dette Liv alene.

Efter en mageløs Bodsvandring kom han med den tro Jochum til det Sted, han søgte. – Jochums Ganger var styrtet og Holgers Blis var sonderrevet under ham i Kampen med en Tiger. – Men Troldmanden fandt ham nu dog ikke; og med Forskrækkelse saac han i Speilet, at hans frygtelige Kreditor sad fjært i en Hule ved Bjerget Caucasus. Ogsaa der kom han endelig med utrættelig Udholdenhed hen, og nu traf han ogsaa virkelig Trolden, som sad i en Hule ved et Steenbord og havde ligesom sidst de fordonnte Tærninger i Haanden.

»Har du Meer at sætte paa Spil – sagde han til Holger – vil du maa-skee vove din Kones og dine Børns Salighed for din egen; saa kom!»